

Sygn. akt I C 2686/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia del. Michał Siemieniec

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2021 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko K. W.

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 2686/21

UZASADNIENIE WYROKU

Pozwem z dnia 15 września 2021 r. powód W. K. wniósł w ramach żądania ochrony dóbr osobistych o zasądzenie od pozwanej K. W. kwoty 200.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Ponadto, powód wniósł o „jawną sprawiedliwą rozprawę z respektowaniem jego prawa naturalnego potwierdzonego i jego wolnej woli i z nakazem mówienia prawdy” oraz zasądzenie publicznych przeprosin w postaci oświadczenia, w którym będą przeprosiny przesłane do niego, a on opublikuje je na swoim portalu społecznościowym.

W uzasadnieniu powód wskazał, że naruszone zostały jego dobra osobiste w postaci dobrego imienia, godności oraz wizerunku. Wywodził, iż został znieważony, pomówiony przez zarzucanie mu, że poprzez rozwieszanie banerów, głośne krzyki i uruchamianie syreny alarmowej zakłócił spokój i porządek publiczny, mimo, że nie było w jego ocenie żadnych dowodów potwierdzających te zarzuty. Zgodnie z twierdzeniem powoda, pozwana sędzia K. W. dążyła do „ukarania i zastraszania i niepotrzebnych działań i przedłużania sprawy”.

Do pozwu załączono: kopię wyroku Sądu Rejonowego w Chrzanowie, II Wydziału Karnego z dnia 22 czerwca 2021 roku, sygn. akt II W 1077/20 wraz z uzasadnieniem, protokół rozprawy w sprawie o wykroczenie z dnia 12 maja 2021 roku, kopię listu adwokackiego z dnia 26 maja 2021 roku, postanowienia Sądu Rejonowego w Chrzanowie, II Wydziału Karnego z dnia 12 maja 2021 roku, sygn. akt II W 1077/20, postanowienia Sądu Rejonowego w Chrzanowie, II Wydziału Karnego z dnia 14 czerwca 2021 roku, sygn. akt II W 1077/20, wniosek o ukaranie w postępowaniu o wykroczenie z dnia 23 listopada 2020 roku, kopię wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Chrzanowie, II Wydziału Karnego z dnia 27 listopada 2020 roku, sygn. akt II W 1077/20.

W oparciu o twierdzenia pozwu i dokumenty przedstawione przez powoda sąd ustalił następujący stan faktyczny

Pozwana K. W. jest Sędzią Sądu Rejonowego w Chrzanowie, orzeka w II Wydziale Karnym.

Przeciwko powodowi W. K. toczyło się przed Sądem Rejonowym Chrzanowie pod sygn. akt II W 1077/20 postępowanie o wykroczenie z oskarżenia Komisariatu Policji w A.. W. K. został obwiniony o to, że w dniu 19 czerwca 2020 roku około godz. 18:00 na ulicy (...) w miejscowości R., woj. (...), poprzez rozwieszanie banerów, głośne krzyki i uruchamianie syreny alarmowej zakłócił spokój i porządek publiczny tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 k.w.

W dniu 22 czerwca 2021 roku pozwana jako przewodnicząca składu sędziowskiego wydała wyrok uniewinniający W. K. od zarzucanego mu czynu, po ustaleniu, że obwiniony wykroczenia nie popełnił, gdyż w ogóle nie dopuścił się zachowań, jakie mu zarzucono.

[dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Chrzanowie, II Wydział Karny z dnia 22 czerwca 2021 roku, sygn. akt II W 1077/20 wraz z uzasadnieniem].

Sąd zważył, co następuje

Powództwo podlegało oddaleniu już na wstępnym etapie, jeszcze przed doręczeniem pozwu pozwanej, ze względu na oczywistą bezzasadność.

Przepis art. 191¹ § 1 k.p.c. stanowi, że jeżeli z treści pozwu i załączników oraz okoliczności dotyczących sprawy, a także faktów, o których mowa w art. 228 k.p.c., wynika oczywista bezzasadność powództwa, stosuje się przepisy § 2-4. Stanowią one, że gdyby czynności, które ustawa nakazuje podjąć w następstwie wniesienia pozwu, miały być oczywiście niecelowe, można je pominąć; w szczególności można nie wzywać powoda do usunięcia braków, uiszczenia opłaty, nie sprawdzać wartości przedmiotu sporu ani nie przekazywać sprawy (§ 2); sąd może oddalić powództwo na posiedzeniu niejawnym, nie doręczając pozwu osobie wskazanej jako pozwany ani nie rozpoznając wniosków złożonych wraz z pozwem (§ 3). Treść pozwu i załączonych do niego dokumentów prowadzi do jednoznacznego wniosku, że w niniejszej sprawie należało uznać powództwo za oczywiście bezzasadne i wobec tego zastosować art. 191¹ k.p.c.

Oczywista bezzasadność powództwa zachodzi w takiej sytuacji, kiedy powód wnosi pismo, z którego co prawda wynika żądanie rozstrzygnięcia sporu o charakterze sprawy cywilnej (a zatem nie ma zastosowania art. 186¹ k.p.c. — czyli pismo wniesione jako pozew nie podlega zwrotowi), oraz kiedy podnosi roszczenie, co do którego droga sądowa jest dopuszczalna (a zatem nie ma zastosowania art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. — czyli pozew nie podlega odrzuceniu) — ale jednocześnie każdy prawnik „z góry”, bez dogłębnej analizy stanu faktycznego czy skomplikowanych rozważań prawnych jest w stanie stwierdzić, że powództwo musi być oddalone.

Biorąc pod uwagę powyższe kryteria należy uznać, że zastosowanie w niniejszej sprawie art. 191¹ k.p.c. było usprawiedliwione, a nawet konieczne. Żądanie zgłoszone przez powoda dotyczące zasądzenia na jego rzecz 200.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz żądanie przeprosin podlegają rozpoznaniu na drodze sądowej i dotyczą rozstrzygnięcia sporu o charakterze sprawy cywilnej. Jednocześnie jednak treść pozwu oraz załączonych do niego dokumentów wskazuje, że powództwo jest oczywiście bezzasadne, albowiem bez potrzeby dokładnej analizy sprawy pod względem faktycznym i prawnym jest jasne, że nie ma podstawy do udzielenia powodowi merytorycznej ochrony prawnej, a z samej treści pozwu jasno wynika, że powodowi nie przysługuje roszczenie względem pozwanego, żądane w pozwie na podstawie przytoczonych okoliczności.

Uwzględnienie roszczenia z tytułu ochrony dóbr osobistych wymaga wykazania, iż doszło do naruszenia skonkretyzowanych dóbr osobistych powoda na skutek działania pozwanej (art. 23 i 24 k.c.). Tymczasem z powołanych przez W. K. na uzasadnienie żądania okoliczności faktycznych, w oczywisty sposób, bez dalszego badania, wynika, iż zachowaniu pozwanej nie można przypisać cech bezprawności. Oczywistym jest, że korzystne dla powoda rozstrzygnięcie zapadłe w sprawie karnej- z obiektywnego punktu widzenia - a taki wymagany jest przy ocenie czy doszło do naruszenia dóbr osobistych - nie skutkowało naruszeniem dóbr osobistych powoda, a w szczególności jego dobrego imienia, godności i wizerunku. Niezależnie od tego, pozwana działała wykonując obowiązki sędziego i jej zachowaniu nie można przypisać w żadnej mierze bezprawności. To nie sędzia, wbrew temu, co zdaje się sugerować

powód, obwiniła go o popełnienie wykroczenia, a wręcz przeciwnie - uniewinniła go od tego zarzutu. Również sposób prowadzenia postępowania w świetle protokołów rozprawy, dołączonych przez powoda nie budził zastrzeżeń, a dokonane czynności procesowe miały umocowanie w przepisach prawa.

Wytoczone w niniejszej sprawie powództwo, jako pozbawione logicznego związku z przytoczonymi przez powoda twierdzeniami i okolicznościami faktycznymi należało uznać za oczywiście bezzasadne i oddalić na wstępnym etapie postępowania.

Na podstawie art. 191¹ § 3 k.p.c. sąd - wobec uznania powództwa za oczywiście bezzasadne - zaniechał rozpoznania wniosku powoda o zwolnienie od kosztów sądowych. Dodać należy, że oddalenie powództwa na tej podstawie skutkuje nieobciążaniem powoda kosztami sądowymi – w myśl art. 14a ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2019 poz. 785 ze zm. t.j.).

Sędzia del. Michał Siemieniec